

“ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ”

Σκέψεις και κρίσεις με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα του Θεάτρου

Της Σοφίας Καθαρείου - Ράλλη

Την Παρασκευή 27 του Μάρτη γιορτάστηκε «η παγκόσμια ημέρα του θεάτρου». Η αρχή για την καθιέρωση μιας τέτοιας επετείου πάει αρκετά χρόνια πίσω. Συγκεκριμένα, τον Μάρτη του 1961, σε συνέλευση των θεατρικών φορέων, κρατικών κυρίως, που ήταν μέλη του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου, υπεγράφη σύμφωνο συνεργασίας με την Ουνέσκο για διεθνή συνεργασία και προβολή του Θεάτρου σαν απαραίτητου θεσμικού οργάνου παιδείας και καλλιέργειας των κοινωνιών.

Σαν Έλληνες έχουμε την εξαιρετική τιμή να ανήκουμε στην πολιτιστική παράδοση που έδωσε στον κόσμο τους κορυφαίους τραγωδούς της κλασικής μας αρχαιότητας. Επομένως είναι ευνόητη η αναγκαιότητα να εστιάζουμε την προσοχή μας σε επετείους όπως αυτή της «Διεθνούς Ημέρας Θεάτρου» όχι μόνο για να θυμίζουμε στους εαυτούς μας τις πατρογονικές αξίες που κουβαλάμε, αλλά και για να εμπεδώνουμε κυρίως στη νεολαία την γνώση και τη σημασία του θεάτρου για την κοινωνία. Επί πλέον, επειδή στα σημερινά θέματα κυριαρχεί η προβολή της βίας και η ταχύτητα, ως και η μετά μανίας επιδίωξη κάθε εμπορικού στόχου, η δραματική τέχνη της γραφής ή της δράσης, διαθλάται και αποσυντίθεται χωρίς να εξυπηρετήσει το κοινωνικό σύνολο, ενώ σε πλείστες των περιπτώσεων η Αριστοτέλεια θεώρηση περί του της «όψεως κόσμου», δηλαδή της παράστασης, μακράν απέχει του ορισμού της τέχνης.

Η κλασική μας θεατρική παράδοση και ηθική διάσταση του θεάτρου πρόσφεραν πάντα και προσφέρουν ακόμα και σήμερα πρότυπα στο σύγχρονο παγκόσμιο θέατρο, την έννοια της ισορροπίας στην αδιάκοπη εναλλαγή μεταξύ του σκοτεινού και του φωτεινού στοιχείου της ζωής, της χαράς και της λύπης, της απελπισίας αλλά και της ελπίδας.

Τον Μάρτη, λοιπόν, τον μήνα που η διεθνής θεατρική κοινότητα όρισε να γιορτάζεται η παγκόσμια ημέρα του θεάτρου η Ελληνική παροιμία του Σύνδνει συμμετέχει με το έργο του μεγάλου Αμερικανού θεατρικού συγγραφέα Arthur Miller, ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ από το ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ σε σκηνοθεσία ΣΤΑΥΡΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

Το ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ είναι όντως αυτό που επισημαίνει ο τίτλος. Πρόκειται για ένα σοβαρό, συνεπές και μακροχρόνιο πόνημα ερασιτών της θεατρικής τέχνης οι οποίοι κάτω από την καθοδήγηση ενός μεγάλου δάσκαλου του θεάτρου, του Σταύρου Οικονομίδη, προχωρούν σταθερά και μεθοδικά

στην καλλιέργεια της θεατρικής παράδοσης και δράσης στην Ελληνική παροιμία του Σύνδνει. Λέγω «καλλιέργεια της

θεατρικής παράδοσης και δράσης» γνωρίζοντας το πόσο συμβάλλει η ύπαρξη του θεατρικού αυτού οργανισμού, όχι μόνο για την προώθηση της θεατρικής τέχνης γενικά, αλλά και για την διατήρηση της Ελληνικής γλώσσας προσφέροντας την ευκαιρία του Ελληνόφωνου θεατρικού διαλόγου, αφού και νέους ανθρώπους εγκολπώνεται αλλά και νέους συγγραφείς ενθαρρύνει.

ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ είναι ένα κλασικό έργο, μια μεγάλη επιτυχία του Μίλλερ που γράφτηκε το 1947 και σηματοδοτεί την είσοδο του συγγραφέα στην «πλειάδα των μεγάλων σύγχρονων θεατρικών συγγραφέων». Το θέμα του έργου είναι η πρώτη δημόσια αμφισβήτηση του συγγραφέα κατά του «καπιταλιστικού συστήματος» που εκμηδενίζει το άτομο με την υποδούλωσή του στο κεφάλαιο. Η συγγραφική του επιτυχία δεν έγκειται μόνο στην θαρραλέα αμφισβήτηση αλλά και στην ρεαλιστική απεικόνιση των ανθρώπινων αντικρουόμενων χαρακτηριστικών

Παρά το θαυμάσιο και φωτεινό σκηνικό, ο θεατής αντιλαμβάνεται πλήρως τη σκοτεινιά και μαυρίλα του ψεύδους, της εκμετάλλευσης και του άγχους της διπροσωπίας. Ανάμεσα στην τραγικότητα των γεγονότων, στο ρεαλιστικό πόντο της ατομίας

και της εγκατάλειψης υπάρχει το αντίβαρο της νεανικής αισιοδοξίας του έρωτα και της παντοτινής ελπίδας μιας Μάνας.

Το σύγχρονο αλλά και επίκαιρο αυτό έργο όντως έχει στοιχεία Ελληνικής τραγωδίας και η κάθαρση έρχεται όταν ο πρωταγωνιστής θα πάρει ο ίδιος το βάρος της ευθύνης πάνω του.

Στην επιτυχία της παράστασης ασφαλώς πολύ συνέβαλε η θαυμάσια διδασκαλία του Σκηνοθέτη / Καλλιτεχνικού Διευθυντή του Θεάτρου Τέχνης, Σταύρου Οικονομίδη που ακολουθώντας τα μαθήματα του Στανισλάβσκι

βοήθησε τους ηθοποιούς του να βγάλουν τον καλύτερο εαυτό τους.

Θα αναφερθώ στους ηθοποιούς κατά σειράν εμφανίσεως, με πρώτον τον Γιάννη Δαβίσκα στο Ρόλο του Τζό, τον Διονύση Βερτζάγια στον ρόλο του Γιατρού, τον Δημήτρη Νικηφόρο στον ρόλο του Φράνκ, την Ελένη Χρυσάφη στον ρόλο της Άννυ, την Μιμίκα Βαλαρή στο ρόλο της Σού, γυναίκας του γιατρού, την Μίκα Αργυρού στο ρόλο της Λύντια, τη Μέλπω Παπαδοπούλου, στον ρόλο της Μάνας, τον Διονύση Μεσσάρη, στον ρόλο του Κρίς, του γιου και τέλος του Δημήτρη Παπαλέξη στο ρόλο του Τζώρτζ.

Δεν θέλω να ξεχωρίσω τους ηθοποιούς στο παίξιμό τους. Δεν είμαι κριτικός της μιμητικής τέχνης, ας μου επιτραπεί όμως να υπογραμμίσω την καταπληκτική ερμηνεία της Μέλπως

Παπαδοπούλου γιατί μας πρόσφερε μια Μάνα, τελείως διαφορετική από τα στερεότυπα. Η κυρία Παπαδοπούλου απέδωσε το ρόλο της με συγκρατημένη τραγικότητα και μια ευγένεια που μάγεψε το κοινό της, ανεβάζοντας ψηλά τους τόνους της συγκίνησης. Ο Γιάννης Δαβίσκας με σθένος, σφρίγος και πλαστικότητα δίδαξε τον ρόλο του με αυστηρή επαγγελματικότητα, δίνοντας με αληθοφάνεια και χωρίς εξάρσεις τη φρυσιογνωμία του διπρόσωπου σκληρού και συμφεροντολόγου επιχειρηματία Ο Διονύσης Μεσσάρης και η Μιμίκα Βαλαρή είναι παλαιόμαχοι και γνώστες του χώρου, ιδιαίτερα ο Μεσσάρης κινήθηκε με μεγάλη άνεση και στα πιο δύσκολα σημεία. Ευμενή σχόλια για τον πάντα διαβασμένο Διονύση Βερτζάγια, αλλά και για τον Δημήτρη Νικηφόρο που έκανε μια πολύ προσεγμένη δουλειά καθώς και για τις κυρίες Χρυσάφη και Αργυρού που υπόσχονται πολλά καθώς και για τον εντυπωσιακό Δημήτρη Παπαλέξη. Οι νέοι αυτοί έχουν πολλά να προσφέρουν και ασφαλώς γνωρίζουν ότι η συνεχής βελτίωση στη απόδοση που είναι θέμα πείρας που έρχεται με τον χρόνο και την εξοικείωση με την σκηνή. Θεωρώ ότι για πολλά από τα νέα άτομα ήταν άθλος το ότι πρωτομπήκαν σε τέτοιους δύσκολους ρόλους. Εύγε στον Οικονομίδη που ενθαρρύνει τους νέους ανθρώπους να μετέχουν στο λειτουργήμα που λέγεται θέατρο. Εύγε και σε όλους τους ηθοποιούς, μικρούς και μεγάλους, που θυσιάζουν την ώρα τους την ελεύθερη και κοπιάζουν για να υπηρετήσουν την τέχνη. Υπήρχαν οι βετεράνοι, υπάρχουν και τα νέα παιδιά. Για μένα ΗΤΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΟΧΟΙ!

Τα σκηνικά πάντοτε η άψογη δουλειά του Χάρου Σανσώνιου άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις.

Στα φώτα και στον ήχο ένα νέο ικανότατο παιδί, ο Στάθης Μεσσάρης.

Την γενική εποπτεία του έργου έχει η πάντα άξια και δραστήρια Έβελυν Τζαβάρια.

Ένα επιτελείο από λάτρεις του θεάτρου που δουλεύουν πίσω από την σκηνή πάντοτε συμβάλουν στην επιτυχία μιας παράστασης. Πρώτος και καλύτερος ο Λογοτέχνης και ηθοποιός Κώστας Ρόρρης με την σύζυγό του, ποιήτρια Βίκη Ρόρρη, η Σούλα Μεσσάρη και η Σοφία Μπαλάφα, οι Κωνσταντίνα και η Νατάσσα Δαβίσκα, η Λιάνα Βερτζάγια, γνωστή ηθοποιός και μουσικός...αξιίζουν όλοι και όλες τα συγχαρητήρια της παροιμίας, αφού υπηρετούν το θέατρο, τον θεσμό που κατά τον Αριστοτέλη είναι ηθική γιατί η τέχνη του θεάτρου εμπνέει ευγενικές και ηθικές πράξεις φτιάχνοντας έτσι τον χαρακτήρα ενός λαού.

